

drag til de olympiske Lege i Antwerpen. Dansk Idrætsforbund har andraget om 150 000 Kr. Det synes jo at være ikke saa lidt, men er dog maaske i Virkeligheden temmelig ubetydeligt i Sammenligning med den Værdi, det vil have, at Danmark repræsenteres i denne internationale Vædekamp. Hvis Danmark ikke er med, regner man slet ikke med dette Lands Eksistens. Jeg saa i Athen i 1906, naar en dansk Idrætsmand sejrede, at Dannebrog fløj til Tops paa Stadions to Klippe-tøppe. Enhver har Lov til at sige, at det er en barmhjertig Fornøjelse at se Flaget flyve til Tops; men det havde en større Værdi end blot dette, at der var et Flag, der hejsedes for Nationen; thi hver Gang, det skete, spurgte man: Hvad er det for et Flag? Vi kender det ikke. Og saa fik man at vide, at det var Danmarks, og at Danmark var et lille Land oppe imod Nord, der paa dette som paa andre menneskelige Omraader ogsaa havde Dygtigheder og havde været smukt repræsenteret i Menneskehedens Historie. Det er dog værd at yde et Offer for, at dette kan gentages. Idrætten er i den Retning ligeberettiget med alt andet, og den har navnlig den Fordel, at Idrætten betyder saa meget internationalt for Folkenes Samvirken. Jeg vil derfor gerne have Lov til at haabe, at dette Bidrag paa 150 000 Kr. eller deromkring kan blive bevilget til Dansk Idrætsforbund.

Jeg skal hermed forlade disse Spørgsmaal, der vedrører de specielle Ministres Omraader, og tillade mig nogle Betragtninger over enkelte af de Ting, som er fremkommet i Debatten her. Det er maaske ikke uden Betydning, at man til en vis Grad aflægger en Slags, hvad skal jeg kalde det, politisk Trosbekendelse, hvor man drager et og andet Spørgsmaal frem til nærmere Belysning og derved bidrager til at klare Begreberne, som hos nogle maaske ikke er fuldkommen klare, hvilket er ganske undskyldeligt. Navnlig som Socialdemokrat forekommer det mig paa sin Plads at røre ved nogle af de Spørgsmaal, der har været fremme her, fordi de fortjener at være kendte helt og fuldt, saa at man ved, hvor Socialdemokratiets Repræsentanter staar, i alt Fald ønsker jeg, at man ved, hvor jeg staar.

Der blev straks kastet ind i Debatten Ordet Bolschevisme. Det ærede 6te Medlem for Rønders Amt (N. Neergaard) brugte Ordet, han brugte det ironisk. Den nuværende Regering vilde maaske ved det

kommende Valg anvende det som Skræmmemiddel, vilde sige til Vælgerne: Stem paa os og Socialdemokraterne, for at vi kan undgaa Bolschevismen, ligesom de sidst sagde: Stem paa os, for at vi kan undgaa Krigen. Der kan være lidt mere end Ironi overfor Regeringspartierne i dette. Denne Ironi kunde vende sig imod det ærede Medlems eget Parti, hvis det var Regeringsparti, thi man maa ingenlunde tro, at Tiden har afgæret, tværtimod er det meget sandsynligt, at den Tid, der nu ligger foran os, vil frembyde meget betydelige og farlige Overraskelser. Det er derfor værd at vide, hvilken Rolle vi har som Lovgivere, og det er ikke mindre vigtigt at vide, hvilken Rolle de, der er satte ind som specielle Arbejderrepræsentanter, har spillet. Det er jo endnu ikke gaaet saa vidt, som det i sin Tid gik i Paris, at man paa Gaden haanlig raabte efter en Rigsdagsmand: Député, député, for derved at vise, at det var en moralsk udhulet Person. Heldigvis staar — endnu da — en Rigsdagsmands Anseelse saaledes, at vi med nogen Grund kan vove at sige: Vi repræsenterer Folket, og Folket har Tillid til os. Men det er alligevel ved, at denne Anseelse taber sig noget. De rige, der beskattes stærkere, skælder Rigsdagen ud, mange blandt Arbejderne, der finder, at hvad der sættes i Værk, er alt for lidt, gør det samme, Middelstanden, der altid har haft den Skæbne at blive puffet fra begge Sider, er heller ikke fornøjet, og Lovgivningen har undertiden givet den Grund til at være misfornøjet. Men hvis man ved Bolschevisme kun forstaar alt, hvad der er slet og ondt, tror jeg, man skal være forsigtig. Hvad ved man egentlig? Maaske Bolschevismen i Rusland i dette Øjeblik repræsenterer det egentlige Demokrati mod Czarisme, Monarkiets Tilbagevendende. Man tænker ikke her paa Vold, Plyndring og Mord og alt, hvad der i øvrigt er fulgt med, men paa den Rolle, det nationale spiller for at bevare Rusland for Demokratiet; det er værd at notere sig det, naar man maaske med den største Ret angriber Bolschevismen. Ved Bolschevisme forstaar vi bl. a., hvad der mange Gange er fremkommet her i Debatten, at Arbejderne ikke længere har Arbejdsmod, og mangler Arbejdsglæde. Jeg gad vide, om der egentlig er mindre Arbejdsglæde i 1919, end der var i 1913—14. Man kan godt, hvis man er Landbruger, citere et Vers som f. Eks. Mads Hansens Bøndesang: